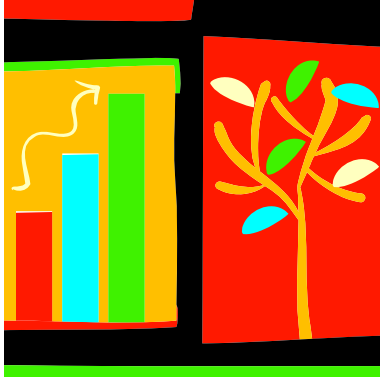

Nguyễn Đình Hương

Ngọn Lửa Trái Tim

Những ngày này cách đây một năm, tôi đang mải lo chuyện sách đèn đợi ngày “so tài” cùng thiên hạ. Trong đầu tôi lúc ấy chỉ còn là bộ đề thi với những câu trả lời còn dang dở... Thế rồi cái gì đến nó sẽ phải đến. Chỉ mai thôi là tôi sẽ bước vào phòng thi với bao nhiêu lo lắng và ước mơ.

Tối nay khi nhà ăn cơm xong, bác tôi nói:

- Ngày mai mấy đứa đều phải đi thi, lát nữa rủ nhau vào chùa thắp mấy nén nhang cầu may, làm bài tốt.

Mấy anh em tôi chẳng ai bảo ai đều nhìn nhau khó hiểu. Chẳng biết anh Khanh tôi có hẹn không mà lúc ấy một anh nữa xuất hiện. Chúng tôi chuẩn bị qua loa rồi xin phép đi. Tất cả có năm người mà chỉ có hai xe nên anh Khanh tôi chở tôi và Dịu, còn người ấy chở Khánh bạn tôi. Trên đường đi tôi được anh Khanh cho biết anh ấy ngày mai cũng đi thi vào Đại học Cảnh sát. Quả thực tôi cũng không tin vào việc cúng tế lắm, chỉ mong nhanh ra khỏi chùa để về với mấy bài sử chưa học kỹ.

Hôm sau tôi dậy sớm đi thi rất vui vẻ. Sau mấy ngày thi, tôi lại về quê với nỗi phấp phỏng đợi chờ kết quả.

Rồi một buổi chiều tôi nhận được một lá thư mà phong bì chỉ đề hai chữ “Hà

Nội”. Tôi thực sự ngạc nhiên khi đọc những dòng chữ trong thư. Lúc ấy tôi cố tình hình dung ra người viết mà không được. Tôi chỉ biết cái tên ấy, dòng địa chỉ cơ quan ấy là bạn của anh Khanh tôi mà anh tôi đâu phải ít bạn... Cứ như vậy những cánh thư lần lượt gửi về, còn tôi cũng chỉ biết hồi âm bằng lời cảm ơn “ngon lành” như chẳng có gì. Tính tôi vốn như vậy mà. Vô tư, bướng bỉnh và nghịch ngợm chẳng nữ tính chút nào.

Những ngày chủ nhật tiếp đó anh vẫn về quê với anh Khanh tôi. Chúng tôi có dịp gần nhau hơn và tôi thấy được trong mắt anh có một cái gì đó thật là khó hiểu và chẳng biết từ bao giờ nữa tôi đã để quên trái tim mình trong lời tỏ tình ngọt ngào của anh. Lần đầu tiên trong đời tôi biết nói tiếng yêu.

Ngày biết kết quả thi là ngày hạnh phúc nhất đời tôi, cả bốn trường đều có giấy gọi nhập học. Tôi chọn ngay trường mà những ngày qua tôi mong chờ, mặc dù bố mẹ và một số bạn tôi không bằng lòng lắm. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt triu mến tràn đầy niềm tin, ít lâu sau anh cũng nhập trường với những khát vọng mới.

Rồi ngày tháng trôi đi. Thời sinh viên hoa mộng đẹp như những trang thơ, tôi đã dành cho anh để rồi trong tôi chỉ còn lại là một niềm yêu trọn vẹn.

Anh yêu tôi. Một tình yêu thật lãng mạn và đẹp. Vậy mà tôi vẫn cảm thấy có một cái gì đó thiếu vắng, phải chăng sự thiếu vắng ấy là những trang vở với bao nội dung chưa trở thành kiến thức. Những trăn trở lo âu cho sự thành đạt ngày mai vẫn là một dấu hỏi chưa có lời giải đáp.

Tình yêu! Vâng, tôi đã có tình yêu cho dù đó là mối tình đầu có chút lãng mạn của thời sinh viên. Nó cũng là một tia sáng. Nhưng con đường học vấn với tương lai phía trước sẽ là làn gió làm bùng lên ngọn lửa trong trái tim tôi - một trái tim bướng bỉnh, khao khát sự thành đạt.

Nguyễn Đình Hương

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003